

Toruń, 5 września 2022 r.

Sygn. akt II W 1046/22

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Marcin Czarciański

Protokolant: st. sekr. sąd. Justyna Pabian

przy udziale oskarżyciela

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 05.09.2022 r. w Toruniu

sprawy

G. J.

s. W. i B. z domu S.

ur. (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 18 czerwca 2021r. ok. godz. 11:23 w T. na ul. (...) kierując pojazdem (...) o nr rej. (...) w wyniku nieprawidłowo wykonanego manewru omijania doprowadził do kolizji z pojazdem V. (...) o nr rej. (...) czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

- tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 23 ust. pkt 2 prawo o ruchu drogowym

o r z e k a :

I. obwinionego G. J. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu tj. wykroczenia z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw orzeka karę 200 (dwustu) złotych grzywny,

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem opłaty sądowej i obciąża go wydatkami w kwocie 120 zł (sto dwadzieścia złotych).

sygn. akt II W 1046/22

UZASADNIENIE

W dniu 18 czerwca 2021 roku D. T. zaparkował swój pojazd marki V. (...) o nr rej. (...) na parkingu przy ul. (...). Pojazd był zaparkowany przodem w kierunku ulicy. Około godziny 13.00 D. T. udał się do swojego samochodu. Wyjeżdżając z miejsca parkingowego widział we wstecznym lusterku stojący pojazd dostawczy, który uniemożliwiał wycofanie w lewo zgodnie z kierunkiem jazdy. W związku z powyższym D. T. wycofał swój samochód w prawą stronę ustawiając pojazd w kierunku centrum. W tym momencie zauważył jadący z przeciwka pojazd marki V. (...) o nr rej. (...). Kierujący pojazdem V. (...), G. J., chcąc ominąć stojący pojazd dostawczy, skręcił w lewo, jednak z uwagi na zbyt małą ilość miejsca doszło do kontaktu obu pojazdów. W wyniku kontaktu na pojeździe marki V. (...) doszło do zarysowania powierzchni lakierowanej tylnego zderzaka, tuż przy lewym tylnym kole pojazdu zaś w pojeździe V. (...) do doszło do

uszkodzenia – zarysowania - lewego boku pomiędzy przednimi drzwiami a tylnym lewym kołem. Kierujący udali się na teren stadionu (...) gdzie kierujący V. (...) miał wykonywać pracę. Na miejsce został wezwany patrol policji.

dowody: zeznanie D. T. – k. 13-14 akt,

szkic miejsca zdarzenia – k. 6 akt,

protokół oględzin pojazdu – k. 4-5 akt

dokumentacja fotograficzna – k. 7 akt

zapis monitoringu – k. 29 akt,

notatka urzędowa – k. 21-22 akt,

notatka urzędowa – k. 23 akt

G. J. został obwiniony o to, że w dniu 18 czerwca 2021r. ok. godz. 11:23 w T. na ul. (...) kierując pojazdem(...) o nr rej. (...) w wyniku nieprawidłowo wykonanego manewru omijania doprowadził do kolizji z pojazdem V. (...) o nr rej. (...) czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. wykroczenie z art. 86 § 1 kw.

Obwiniony nie został przesłuchany w przedmiotowym postępowaniu, nie stawił się również na rozprawę w Sądzie. W sprzeczności od wyroku nakazowego wskazał, że po kolizji zaproponował pokrzywdzonemu D. T. zadośćuczynienie a było to spowodowane tym, że spieszył się na stadion żużlowy gdzie miał do wykonania pracę. Ewentualnie chciał spisać oświadczenie sprawcy szkody. Jednocześnie wskazał, że skoro pokrzywdzony odmówił takiego rozwiązania i postanowił wezwać policję wówczas jasno dał do zrozumienia, że nie poczuwa się do winy.

Ustalając stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się w głównej mierze na zeznaniach przesłuchanego w sprawie świadka – pokrzywdzonego D. T. posiłkując się przy tym dowodami noszącymi przymiot obiektywności w tym zapisowi z monitoringu.

Odnosząc się do oceny zeznań D. T., uczestnika kolizji z dnia 18 czerwca 2021 r. - należy zwrócić uwagę, iż przedstawił on przebieg zdarzenia w sposób precyzyjny, spójny i logiczny oraz (co jest niezwykle istotne) konsekwentny. Ważne jest także to, iż jego zeznania w pełni korespondują z zapisem monitoringu parkingu przy ul. (...) oraz protokołami oględzin pojazdów biorących udział w kolizji. Ze zgromadzonych dowodów wyłania się jednoznaczny obraz zdarzenia, w którym uczestniczył kierujący V. (...) D. T.. W ocenie Sądu świadek dysponuje prawidłowymi zdolnościami w zakresie spostrzegania, zapamiętywania i odtwarzania faktów. Jego wypowiedzi posiadają właściwą strukturę logiczną. Niemniej jednak analiza zeznań pokrzywdzonego dokonana została przez Sąd ze szczególną ostrożnością i wnikliwością z uwzględnieniem jego roli procesowej w przedmiotowej sprawie.

O tym, że w dniu 18 czerwca 2021 roku poruszając się jako kierujący V. (...) G. J. spowodował przedmiotowe zdarzenie drogowe, świadczy również w jednoznaczny w swej wymowie zapis monitoringu parkingu przy ul. (...). Bezpośrednio po przejeździe V. (...) otwierają się drzwi w samochodzie V. (...) co ewidentnie świadczy o tym, że jego kierujący zdał sobie sprawę z tego, że doszło do kontaktu pomiędzy jego samochodem a przejeżdżającym pojazdem V. (...).

W kontekście powyższych rozważań stanąć trzeba na stanowisku, iż twierdzenia pokrzywdzonego jako spójne, logiczne i konsekwentne posiadają zatem ze wskazanych przyczyn przymiot wiarygodności. Sąd był więc w pełni uprawniony do czynienia w oparciu o nie ustaleń faktycznych w sprawie. Wypowiedzi świadka korespondują nadto z załączonymi do akt sprawy dowodami nieosobowymi, w tym szkicem miejsca zdarzenia, dokumentacją fotograficzną, notatkami urzędowymi czy protokołami oględzin. Zdaniem Sądu zebrane w sprawie dowody, w powiązaniu z powyższymi rozważaniami, stwarzają mocne podstawy do przyjęcia, iż wersja przebiegu osądzanego zdarzenia drogowego, zaprezentowana przez pokrzywdzonego odpowiada prawdzie. Na wiarę zasługują nieosobowe źródła dowodowe, do których Sąd odwołał się przy czynieniu w sprawie ustaleń faktycznych.

Wykroczenia z art. 86 § 1 kw dopuszcza się ten, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Wykroczenie określone w art. 86 § 1 kw ma charakter powszechny i materialny, a więc może je popełnić każdy uczestnik ruchu drogowego zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie. Skutkiem jest realne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Zgodnie z przepisem art. 3 ust. 1 ustawy z 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2019r. poz. 1990 ze zm.) uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo, gdy ustawa tego wymaga – szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Przez działanie rozumie się również zaniechanie. Szczególna ostrożność jest to ostrożność polegająca na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestnika ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze, w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie - art. 2 pkt 22 cytowanej ustawy. Szczególna ostrożność jest jedną z zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, której zachowanie jest powinnością każdego uczestnika ruchu, nie jest pojęciem abstrakcyjnym, lecz konkretnym. Przez zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego należy rozumieć zagrożenie dla uczestników ruchu lub innych osób albo ich mienia. Nie ma tutaj znaczenia rodzaj skutków, jakie mogą powstać w wyniku zrealizowania się zagrożenia. Zgodnie z treścią art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy prawo o ruchu drogowym kierujący pojazdem jest obowiązany przy omijaniu zachować bezpieczny odstęp od omijanego pojazdu, uczestnika ruchu lub przeszkody, a w razie potrzeby zmniejszyć prędkość; omijanie pojazdu sygnalizującego zamiar skręcenia w lewo może odbywać się tylko z jego prawej strony.

Mając na względzie powyższe ustalenia Sąd doszedł do przekonania, że G. J. dopuścił się czynu wypełniającego znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw.

Wymierzając obwinionemu karę za popełnione wykroczenie Sąd kierował się przesłankami zawartymi w art. 33 kw oraz w art. 24 § 1 i 3 kw i ustawowymi granicami zagrożenia przewidzianymi przez ustawodawcę, oceniając zwłaszcza stopień społecznej szkodliwości czynu, a także cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele, jakie ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego. Należy nadmienić, że wykroczenie z art. 86 § 1 kw zagrożone jest wyłącznie karą grzywny. Sąd na podstawie art. 86 § 1 kw, wymierzył G. J. karę 200 złotych grzywny. Tak określona kara stanowi wystarczającą reakcję wymiaru sprawiedliwości na popełnione wykroczenie. Ma ona uświadomić sprawcy, że łamanie ustalonych reguł ostrożności spotyka się z odpowiednią reakcją. W ocenie Sądu, wymierzona kara spełni swe cele wychowawcze i zapobiegawcze, a także cele w zakresie jej społecznego oddziaływania. Podkreślić należy, iż wymiar ten oscyluje w dolnych granicach zagrożenia. W stosunku do możliwości finansowych obwinionego jest kwotą wręcz minimalną. Wymierzenie kary łagodniejszego rodzaju byłoby niewystarczające z punktu widzenia celów, jakie kara w niniejszym postępowaniu powinna osiągnąć. Jakikolwiek, bardziej pobłażliwe działanie wysłałoby sygnał, że sąd akceptuje zachowania, jakie obwiniony zaprezentował, czyli lekceważącego podejścia do obowiązujących norm prawnych, a zwłaszcza prawa o ruchu drogowym.

Sąd rozstrzygnął o kosztach postępowania na podstawie art. 119 § 1 kpw, art. 118 § 2 kppw zw. z art. 21 pkt 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych w zw. z § 1 pkt 1, § 2 i § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia zobowiązując obwinionego do uiszczenia opłaty w kwocie 30 złotych oraz obciążył go zryczałtowanymi wydatkami w części za postępowanie w kwocie 120 złotych. Zdaniem Sądu, nie zachodziły po stronie obwinionego szczególne okoliczności, w postaci trudnej sytuacji osobistej lub majątkowej, które uzasadniałyby zwolnienie od obowiązku poniesienia kosztów postępowania. W ocenie Sądu uiszczenie powyższych kosztów leży w granicach możliwości zarobkowych obwinionego.